

Perintö



NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1954

N:o 1—2

Minun onneni.



"Minun onneni on olla Jumalaa lähellä."

Ps. 73: 28.

Näen silmiäni edessä nuoren kansanopistolaisen, jolle esitän kysymyksen: "Mitä sinä odotat elämältä?" Saan vastauksen: "Haluan tulla onnelliseksi." Esitän saman kysymyksen toiselle, kolmannelle, neljännelle, viidennelle..... ja aina saan saman vastauksen: "Haluan tulla onnelliseksi."

Onnen etsijöitä on maailma täynnä: nuoria, keski-ikäisiä ja vanhoja. Moni ihminen on myöskin onnensa löytänyt, mutta harva on sen saanut omanansa pitää. Useimmat nuoret haaveilevat onnesta ja luulevat: "Se on kätkeyty siihen unelmaan, häneen, jota minä rakastan ja joka minua rakastaa. Tottakai onni siihen kätkeytyy, koska romaanit, novellit ja elokuvat siitä niin ihannoiden kertovat."

Tavallisesti keski-ikä ihminen ei kuitenkaan enää usko tähän, sillä ar-

kipäiväinen elämä on tämän unelman murskaksi musertanut. Sen sijaan hän uskoo, että onni on liitossa varallisuuden, yleisen hyvinvoinnin, sivistyksen ja edistyksen kanssa.

Amerikassa on tehty gallup-tutkimus tältä alalta, ja tulos oli yllättävä. Olisi luullut, että varallisuus, joka siinä maassa on niin yleistä, olisi useimmille onnen tuoja. Sen sijaan useimmat myönteisen vastauksen antajista tunnustivat, että he olivat elämänsä onnen löytäneet uskonnosta.

Sinä nuori ystävä, jos haluat elämäsi kankaaseen kutoa katkeria pettymyksen kuvioita, niin etsi elämäsi onnea kaikkialta muualta, mutta älä Jumalan läheisyydestä. Mutta jos haluat elämäsi kankaaseen kauniita sopusuhtaisia kuvioita, niin pyri Herraa lähelle. Sillä meidänkin maassamme on niiden todistajien luku suuri, jotka vilpittömin sydämin voivat hurskaan psalmilaulajan kanssa sanoa: "Minun onneni on olla Jumalaa lähellä."

"Sillä katso, jotka Herrasta eriävät, ne hukkuvat." Ps. 73: 27.

Kalevi Penttinen.





NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 1-2

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1954

Rukous.

*Edessäsi, oi Jeesus, rukoilen
kasvosi käännä puoleen syntisen.
Ahdinko poista, sieluuni rauha tuo
elämän vettä janoisen juoda suo.*

*Jokainen askel puolitiehen jää,
yksin kun koetan matkaani yrittää.
Perille asti opasta outo tie,
mahdottomankin matkaa johda, vie.*

*Pakota paljon kirkkauttas katselemaan,
maahan ja multa etten vaipuisi vaan,
mutta jos vaivun, saavuthan auttamaan,
voimasi varaan aina mä jäädä saan.*

Eevi Kuvaja.



Me tarvitsemme kestävyyttä...

Hbr. 10: 35—39.

Me ymmärrämme kestävyiden merkityksen ja ihailemme sitä monissa asioissa. Jokainen kilpailija koettaa sitä itsessään kehittää, sillä ilman sitä ei muuten hyväkään suorituskyky tuo tavoiteltua tulosta.

Näin on myöskin uskonelämässä. Raamattu pitää kestävyttä siinä kultaakin arvokkaampana (1 P. 1: 7) ja kehoittaa meitä juoksemaan vielä kesken olevassa kilpailussa kestävinä (Hbr. 13: 1). Me joudumme koettelemuksiin, jotka muodostuvat kohtalokkaiksi, jos meiltä puuttuu kestävyttä. Kohtaamme niitä päivittäin yksityisinä kristittyinä, ja viimeisiä aikoja kohti kulkevan ihmiskunnan jäsenenä tiedämme, että niitä saattaa olla juuri meidän osallamme enemmän kuin muiden sukupolvien. Sanoma Herran tulemisesta sisältää myös tämän tosiasiain.

Siksi meitä kehoitetaan kestävyteen hyvän tekemisessä (Ro. 2: 7), rukouksessa (Ro. 12: 12), itsensä valvomisessa ja kutsumustyön suorittamisessa (1 Tim. 4: 16), Herran odottamisessa (Lk. 12: 35—37) samoin kuin kaikenlaisten kiusausten kohdatessa. Itsensä perkeleen vastustaminen ei ole toivotonta (Jk. 4: 7), kun se tapahtuu uskon kautta saatavin voimin (1 P. 5: 9). Rohkaiseva on Jeesuksen oma sana: joka kestää loppuun asti, se pelastuu (Mt. 10: 22), — mutta samalla vakava ja herättävä: ainoastaan se, joka kestää, eivät muut.

Kestävyys voi kehittyä vain määrätyn edellytyksin. Yksi tärkeimpiä ehtoja on säännöllinen ravinto. Ilman sitä on väistämättä edessä herpaantuminen. Me tiedämme omasta karvaasta kokemuksesta, että uskonelämämme tappiot, lan-

keemukset samoin kuin muut epäuskon voitot ovat seurausta siitä, että ei ole käytetty sitä ravintoa, jota Jumalan Sana meille tarjoaa. Jeesus itse tahtoo olla köyhän sielumme ravinto, me kun emme ilman Häntä voi saada mitään aikaan emmekä mitään kestää. Siinä tappioittemme syy, johon meidän täytyy yhä uudelleen aivan kuin havahtua.

Kestävyttä ei voi myöskään olla ilman lepoa. Jeesus kutsuukin omiaan levähtämään Hänen luonaan ja Hänen kanssaan. Sitä varten Hän on antanut meille, ei vain luvan, vaan monia kehoituksia rukoukseen. ”Vähän rukousta — vähän siunausta” pitää varmaan paikkansa ja tulee näkyviin myöskin kestävyiden puutteena. Edelleen Vapahtaja kutsuu työtä tekeviä ja raskautettuja pyhään pöytänsä saadakseen varustaa heitä kestävyteen. ”Voimaa hanki, vaivas liennä luona armoistuimen!”

Vapahtajamme pyhän kärsimyskuvan ääressä me saamme — emme vain hävetä omaa kestävättömyyttämme, vaan — todella vastaanottaa uutta halua ja voimaa kilvoittelemaan Hänen meille viitoittamaa, lunastetun Jumalan lapsen tietä, ”että minä Hänen omansa olisin”. Ja taakse jääneitten pyhien aikojen ja kokiemme Jumalan ihmeellisten tekojen muistolla on oma merkityksensä. Niitä kehoitetaankin tekstimme edellä nimenomaan muistamaan (Hbr. 10: 32).

Mutta aivan erikoinen kestävyttä antava vaikutus on sillä tulevaisuuden näköalalla, jonka tekstimme avaa eteemme: ”vähän, aivan vähän aikaa, niin tulee hän, joka tuleva on, eikä viivyttelä” (j. 37). Jospa aina kiusauksien keskellä — mitä ne sitten lienevätkin — muistaisimme tämän ”vähän aikaa”.

Sananen pienimpien puolesta

Sain tilaisuuden kirjoittaa lehteenne pyhäkouluasiasta. Arvaatte, että kirjoitukseni tulee olemaan hiukan ”ropakandan” sävyinen. Käsitän, että tämänkertainen lukijoitten joukko on pääasiassa nuorta väkeä. Siksi saan olettaa, että te ette tahdo vain lukea tätä, vaan toimia — ja innokkaasti. Askettain kuulin

Sillä Raamattu todistaa, ettei Jumala salli kiusauksen tulla meille ylivoimaiseksi, vaan että Hän on jo valmistanut meille ennakolta pääsyn siitä niin, että koettelemus vastaisi meidän kestokykyämme. Kiusaajamme taito ja voima meidän kohdallamme on kuitenkin juuri siinä, että hän osaa peittää meiltä tämän todellisuuden ja saa meidät tuntemaan taistelumme toivottomaksi, vieläpä itseämme säälitellen kuvittelemaan, että meidän vaikeutemme ovat muka ainutlaatuisen suuria verrattuina toisten kiusoihin, ja sillä omaa kestävämyyttämme puolustelemaankin. Ja kuitenkin juuri tämä ”vähän aikaa” yhdessä Herran tulemisen sanoman kanssa on sellainen koeteltu kestävyuden antaja, että kristinuskon vaikeimmat ja verisimmätkään kohtalot eivät ole voineet sitä lanjistaa.

Kestävyuden puuttuessa ei voida muuta kuin keskeyttää kilpailu. Se on elämän kilparadalla kaikkein kohtalokkainta. Sitä ei valiteta ainoastaan onnettomassa iankaikkisuudessa, vaan sitä murehditaan ehkä juuri nyt sinun ja minun tähteni taivaassa. Ajattele, onko näin meidän kohdallamme!

”Pois juoksee aika joutuisaan”, saamme taas todeta mennyttä vuotta ajatellessamme. Tarvitsemme ennenkaikkea kestävyyttä uuden vuoden taipaleellamme. Silloin emme voi olla rukoilematta, että tämä ”vähän aikaa” kirkastuisi meille valoksi ja voimaksi synnin ja uneliaisuuden yössä ja viestinä pian saapavalta kirkkauden Herralta.

Toivo Salomaa.

eräältä papilta rohkaisevan sanan nuorista ihmisistä. Hän sanoi miltei jokaisen joutuvan suunnilleen kaksikymmenvuotiaana pessimistiseen kauteen, jolloin joutuu katselemaan tapahtumia hyvin murheellisin mielin. Näyttää siltä, että kaikki menee elämässä päin mäntyä. Vääryyttä näkyy paljon ja muuten olot ovat kovin kaukana ihanteesta. Mutta tuo pappi sanoi juuri tuossa kaudessa olevan erään voiman lähteen. Silloin sanotaan karken kurjuuden keskellä: ”Mutta minäpä korjaan.” Te Kohtavaaran opiston väki olette saaneet silmienne edessä nähdä opiston nousevan tuollaisen rohkean innostuksen hedelmänä. Tiedätte, että Herra itse on ollut työssä mukana. Hän on suonut läpipääsyn vaikeissakin tilanteissa. Niin Hän tekee kaikessa työssä, jota Hänen nimessään tehdään.

Saanen tällä kerralla asettaa eteenne sanat, jotka ovat Matt. 18: 1—14. Kun luette ne läpi, niin saatte pysähtyä viimeisen jakeen sanojen eteen. Siellä puhutaan Taivaallisen Isän tahdosta. Hän ei kuulu tahtovan, että yksikään näistä pienistä joutuisi kadotukseen. Tällainen on ollut ja on Hänen tahtonsa meihin nähden ja niin myös kaikkiin lapsiinsa.

Mutta mikä on meidän tehtävänä kodin lapsina meitä vielä pienempien keskellä. Se sanottiin jakeessa 5. Ottakaa tykönnä lapset Vapahtajan nimeen. Ei se ole kenellekään pakko, mutta Isän lapsille se hyvässä kodissa kuuluu. Ellei niin tapahdu, niin kodissa asuu viettelijöitä, jotka repivät pienimpiä kodin seinien ulkopuolelle turmioon.

Kotikylällänne tämä asia saattaa olla hyvin huonosti. Ehkä siellä ei ole ennestään tällaista, joka kokoaisi Kristuksen, pyhällä verellään kalliisti ostamia lapsia kodin hengessä Vapahtajan nimen ympärille. Saanko nyt pyytää, että Sinä teet sen. Huonolta voivat asiat näyttää, mutta ryhdy korjaamaan. Hyvin tiedät, ettei Sinusta itsestäsi siihen tehtävään siinä mielessä ole, että asia tulisi Sinun voimillasi kuntoon. Mutta Sinäpä saatkin tehdä kaiken Vapahtajan Jeesuksen nimessä ja Hän osaa. Tässä onkin Herraa odottavan nuoren kansan voima, että se uskaltaa paljon Herrassa. Uskaltaa nyt lähteä Vapahtajan haavoitettujen käsien alla ja voimassa ruokkimaan Herran sanalla pienimpiä.

Tapani Luoma.

Sallikaa lasten tulla minun tyköni...

Sanansaattajan tämän vuoden ensimmäisessä numerossa oli kirjoitus, joka ajatellen Pirtin Viestimme vanhempia lukijoita, tuntui sisältävän kasvatustyössä ensiarvoisen tärkeän ja varteen otettavan seikan. Onhan monella toveriliittolaisellakin jo nousevaa polvea vaalittavanaan ja siinä arvaamattoman kallis kutsumustyö

suoritettavanaan. Jos laiminlyönti tärkeällä kohdalla tapahtuu, pian on myöhäistä sen korjaaminen. Pirtin Viesti on lainannut palstoilleen tämän rovasti Tammion mukaileman kirjoituksen toivossa, että se antaisi vakavaa ajattelemisen aihetta niille, joitten haltuun on uskottu ihmistaimia, "varthen taivasta luotuja".

Kirjoittaja ottaa käsittelynsä pohjaksi Mark. 10. luvussa olevan herttaisen kuvauksen englanninkielisen käännöksen, jossa sanan "sallikaa" kohdalla käytetään sanaa "suffer" = kärsikää. Sen mukaan suomennettuna k.o. Jeesuksen sanan sisältö olisikin seuraavanlainen:

"Kärsikää lasten tuloa minun luokseni."

Tämän mukaan huomautetaan siitä, että todellakin on lasten Jeesuksen luokse saattamisessa kärsimistä.

Ajatellaan vain esim. pienten lasten seuroihin ja kirkkoon kuljettamista. Äidit eivät voi niitä hallita. He puhuvat, vaikka pitäisi olla hiljaa, päästelevät ääniä, tuppaavat liukumaan käsistä ja juoksentelemaan ympäri. Hehän ovat uteliaita. Varsinkin sylivauvat saattavat parahtaa itkuun, ja niin täytyy äitien kesken menojen käydä niitä viihdyttelössä. Siinä ovat sitten lasten vaivoista jo vapautuneiden vanhusten ja varsinkin naimattomien ja lapsettomina vanhentuneiden "kärsimyspussit" kovalla koetuksella. Saattaapa myös saarnejensa asiallisesta ponnekkuudesta huolehtiva puhujavelikin tuntea kiusallista häirityksi tuloa. Onpa sattunut niinkin, että lasten seuroihin tuonnista on hyvin nenäkkäästi huomautettukin, ei vain kuulijain, vaan myös puhujain taholta.

Ja myönnettäköön kernaasti, että kyllä tämä seikka kärsivällisyyttä koetteleekin. Mutta kaipa juuri siksi Vapahtaja sanookin: "Ottakaa tuo kärsimys kantaaksenne ja saat takaa lapset minun luokseni!" Hän näkyy tietävän sen itsekin, että tässä on kärsivällisyyttä koetteleva kohta, mutta se on kestävä. Yhtä hyvin lasten itsensä kuin heidän huoltajainsakin puolelta.

Jolleivät kristittyjen lapset saa Jumalan lasten tilaisuuksiin osallistuen ikäänkuin kasvaa kiinni asiaan, niin he irtaantuvat siitä ja tarttuvat kiinni maailmaan. Tunnen isän, joka kantaa katkerana murheenaan sitä, että hän ei ottanut lapsia pieninä mukaansa autollaan kirkkoon, vaikka nämä itkien sitä

pyysivät. Oli näet silloin olevinaan tärkeämpää järjestää tilaa naapureille autoon. Myöhemmin ei heitä enään saanut mukaansa, vaikka mitä olisi tehnyt.

Lapsi on kuin keväinen siemen. Se itää ja juurtuu nopeaan siihen maaperään, mihin se kylvetään, joko maailmaan tai Jumalan valtakuntaan. Ja se on sellaista yksivuotista siementä, joka tulee kiireesti saada maahan jo varhain keväällä. Sitä ei saa millään myöhästyttää myöhempään kesään taikka syksyyn.

Siksi äidit ja isät tulkaa Jumalan sanan tilaisuuksiin lapset mukanaan!

Ei haittaa, vaikka muutamien kärsivällisyypussit särkyvätkin niin että paukahtaa. Lasten on Jumalan valtakunta ja valtakunnan lapset ovat hyvä siemen. Sitä tulee istuttaa valtakunnan peltoon — seurakuntaan. Ja on istutettava varhain kevästä lähtien. Tuokaa ne sylivauvatkin seuroihin! Ei se mitään, vaikka niitä pitäisi kesken puheiden lähteä tyynnyttämäänkin. Jos jonkun puhujan ponnekkuus sattuisi siitä vähän kärsimäänkin, niin antaa kärsiä. Joutavat ne saarnatkin monesti sen verran lyhenemään ja tulemaan yksinkertaisemmiksi, että niitä lapsetkin ymmärtävät.

Lapset ovat seurakunnan tulevaisuus.

Siellä, missä ei uskovaisten kokouksissa ole lapsia, ollaan kuin kristillisyyden hautajaisissa. Kirkossa, missä ei kärsitä lasten itkua, ei tarvitse kauan kärsiä vanhusten hiljaisuuttakaan. Sellainen kirkko joutaa suljetavaksi. Siellä ei ole enään ketään.

Kristittyjen tosiseurakuntien kokoukset ovat vasta silloin oikein raamatunmukaisessa kukoistuksessaan, kun niissä on vauvojaan sylissään kantavia nuoria äitejä ja pikkupolikia ja -tyttöjä taluttavia isiä.

Lasten hengellisen elämän huollon, ollakseen todella Jeesuksen luokse tuomista, on

Raamatunlukuohjelmamme.



PUHU HERRA!

Maaliskuussa :

1. **Jeesus Pilatuksen edessä**
Mt 27:1—2, Mk 1—30, Mk 15:1—19.
2. **Sama uudelleen**
Lk 23:1—25; Jh 18:28—19:16.
3. **Jeesus ristillä**
Mt 31—50, Mk 15:20—37.
4. **Sama uudelleen**
Lk 23:26—46, Jh 19:16—30.
5. **Merkitse kahden edellisen päivän luvuista Jeesuksen ristillä lausumat "seitsemän sanaa".** Kolme rakkauden sanaa, kaksi tuskan ja kaksi voiton sanaa.
6. **Kun Jeesus oli kuollut**
Mt 27:51—66, Mk 15:38—47, Lk 23:47—56, Jh 23, Jh 19:31—42.
7. **Jesaja 53.** Lue tämä luku evankeliumien valossa.
8. **Pääsiäisaamu**
Mt 28:1—8, Mk 15:1—8, Lk 24:1—12, Jh 20:1—10.
9. **Jeesus ja Maria Magdaleena**
Jh 20:11—18, Mt 28:9—10, Mk 16:9—11.

ensi sijassa suuntauduttava seurakunnan yhteyteen avustavaksi. Seurakunnan ovet on pidettävä avoinna lapsille. Heidän lapsekkuuttaan on kärsittävä, samoin heidän elämässään ilmeneviä heikkouksia. Näin sitten vielä myöhemmässä kehitysvaiheessakin — nuorina. Nuorten luonne on vilkas ja aillah-televa. Se koituu senvuoksi monesti vanhemmalle väelle kärsivällisyyttä koettelevaksi. Mutta tämä koetinkivi on pidettävä kunnia-paikalla.

Nuoret eivät näet ole kauan nuoria.

Heistä tulee pian täysi-ikäisiä ja vanhoja. Heidät olisi tuona lyhyenä aikana saatettava omakohtaiseen uskonkokemukseen ja Jumalan lasten elämään. Kristus uskon kautta sydämessä heidän tulisi päästä kaikkien pyhien kanssa käsittämään, mikä leveys, syvyys, pituus ja korkeus on. Haluaisimme painostaa

erityisesti kaidan tien leveyttäkin tai oikeammin kaituutta, että synty olisi pantava elämästä pois joka mielessä. Tässä he tarvitsevat ja myöntävät tarvitsevansa vanhempien ohjausta, jopa nuhdettakin. Mutta siinä on syytä tarkoin muistaa, että evankeliumilla tämä parhaiten tapahtuu, koska lakia ei ole pantu vanhurskaille.

Jeesusta on sanottu erikoisesti lasten ja nuorten ystäväksi. Siihen on täysi syy, jos kerran on niin, että hän m.m. on voinut sanoa: "Joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka minuun uskovat, parempi olisi hänelle, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen." Jeesuksen ystävien tulee olla meidänkin ystäviämme koko sydämestämme. Tietenkin me tahdomme valmistaa nuorillemme kaikki mahdolliset tilaisuudet myös omiin kerhoihin ja muihin toimintamuotoihin. Lapsi- ja nuorisotyö on jokaisen elinvoimaisen liikkeen kulmakiviä.

10. Matkalla Emmaukseen
Lk 24:13—35.
11. Pääsiäispäivän ilta
Jh 20:19—23, Lk 24:36—43, Jh 20:19—23.
12. Viikkoa myöhemmin
Jh 20:24—29.
13. Rakastatko Minua?
Jh 21 luku.
14. Ylösnousseen Jeesuksen opetukset
Lk 24:44—49, Ap 1:4—8.
15. Lähetyskäsky ja taivaaseen astuminen
Mt 28:16—20, Mk 16:15—18, Lk 24:50—53, Ap 1:9—11.
16. Odottava joukko
Ap 1:12—26.
17. Pyhän Hengen vuodatus
Ap 2:1—13.
18. Pietarin helluntaipuhe
2:14—36.
19. Puheen vaikutukset ja ensimmäinen seurakunta
2:37—47.
20. Ramman parantaminen
3:1—11.
21. Pietarin puhe
3:12—26.
22. Pietari ja Johannes vankeudessa ja Neuvoston edessä
4:1—12.
23. Neuvoston neuvottomuus ja apostolien vapautus
4:13—22.
24. Uskovaisten yhteyttä
4:23—37.
25. Ananiaan ja Safiiran tuomio
5:1—16.
26. Vankeus ja ihmeellinen vapautus
5:17—25.
27. Uudelleen Neuvoston edessä
5:26—42.
28. Vaara ja kuinka se väistettiin
6:1—7.
29. Stefanuksen vangitseminen
6:8—15.
30. Stefanuksen puhe
7:1—53.
31. Stefanuksen marttyyrikuolema
7:54—60.
6. Sama kolmannen kerran
26:4—20.
7. Ensimmäiset ajat kääntymisen jälkeen
Gal 1:11—24.
8. Saul Damaskossa ja Jerusalemissa
Ap 9:19—31.
9. Pietarin matkoja
9:32—43.
10. Kuinka Pietari johdetaan Korneliuksen luo
10:1—30.
11. Kornelius kastetaan
10:34—11:18.
12. Evankeliumin tulo Antiokiaan
11:19—30.
13. Jännittäviä päiviä Jerusalemissa
luku 12.
14. Lähetysherätys Antiokiassa
13:1—4.
15. Ensimmäisen lähetysmatkan alku
13:1—13.
16. Pisidian Antiokiassa
13:14—52.
17. Ikoniumissa ja Lystrassa
14:1—20.
18. Paluumatkan vaiheita
14:21—28.
19. Seurakuntakokous Jerusalemissa
15:1—34.
20. Lisävalaistusta siihen
Gal 2:1—10.
21. Mitä Antiokiassa tapahtui
Ap 15:35, Gal 2:11—2.
22. Toisen lähetysmatkan alkutaival
15:32—16:8.
23. Evankeliumin tulo Eurooppaan
16:9—40.
24. Tessalonikassa ja Bereassa,
17:1—14.
25. Välähdyksiä Filipin seurakunnasta
Fil 1:1—6, 29—30, 4:1—3, 15—18.
26. Otteita kirjeestä tessalonikalaisille
1 Tess 1, 2:1—16 ja 3.
27. Paavali Ateenassa
17:15—34.
28. Korintossa
18:1—22.
29. Otteita toisesta kirjeestä tessalonikalaisille
2 Tess 2:13—3:5.
30. Kolmas lähetysmatka alkaa, Paavali Efesossa
Ap 18:23—29:20.

Huhtikuussa :

1. Ensimmäinen vaino
8:1—13.
2. Pietari ja Johannes Samariassa
8:14—25.
3. Filippus ja etiopialainen hoviherra
8:26—40.
4. Sauluksen kääntymys
9:1—19.
5. Sama uudelleen
22:3—21.

Toukokuussa :

1. "Suuri on efesolaisten Artemis"
19:21—41.
2. Kuinka kolmas lähetysmatka jatkuu
20:1—12.
3. Paavali saapuu Jerusalemiin
20:13—17, 21:1—19.

4. Paavalin jäähyväissanat Efeson vanhimille
20:18—38.
5. Paavali joutuu vankeuteen
21:20—22:29.
6. Neuvoston edessä
22:30—23:11.
7. Kesareaan
23:12—53
8. Paavali maaherran edessä
luku 24.
9. Paavali vetoaa keisariin
luku 25.
10. Paavali kuningas Agripan edessä
luku 26.
11. Merimatka
luku 27.
12. Paavali Maltassa
20:1—10.
13. Roomaan saapuminen
28:11—16.
14. Kaksi vuotta Roomassa
28:17—31.
15. Lunastuksen siunaus
Ef 1:1—13.
16. Paimenen rukous laumansa puolesta
1:15—23.
17. Pelastus, joka tuli armosta
2:1—10.
18. Entisyys ja nykyisyys
2:11—22.
19. Paavalin salaisuus
3:1—13.
20. Paimenen toinen rukous
3:14—21.
21. Kutsumuksemme arvon mukainen vaellus
4:1—6.
22. Taivaaseen koroitettun Jeesuksen lahjat seurakunnassa
4:7—16.
23. Vanha ja uusi elämä
4:17—24.
24. Kuinka Pyhä Henki tehdään murheelliseksi
Ef 4:25—32.
25. Kuinka Henki sammutetaan
1 Tess 5:16—21.
26. Kuinka vaelletaan Hengessä
Gal 5:16—26
27. Vaellus rakkaudessa ja valkeudessa
Ef 5:1—14.
28. Katsokaa tarkoin, kuinka vaellatte
5:15—21.
29. Neuvoja kotielämään
5:22—6:9.
30. Taistelomme ja asevarastomme
6:10—24.

Laatinut M. J. Kuusi



Toveripäivien ohjelma.

Keskiviikkona maalisk. 24 päivänä:

- 16.30 päivällinen
- 17.30 kaikkien kurssien yhteislauluharjoitus

Marianpäivänä maalisk. 25 päivänä:

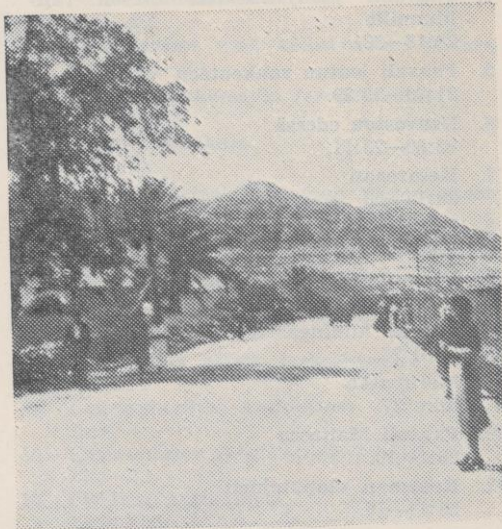
- 7.30 aamiainen
- 8.15 Toveriliiton vuosikokous
- 10.00 jumalanpalvelus — kirkkokahvit
- 12.30 päiväjuhla
- 15.30 päivällinen
- 17.00 raamattutunti
- 18.30 iltajuhla

Toivotaan, että mahdollisimman moni tulisi jo aattoiltana, sehän on erikoisesti toveriliittolaisten oma ilta. Silloin kajahtavat yhteislauluharjoituksessa entiset tutut kuorolaulut, joita on tarkoitus suuren yhteiskuoron esittää sunnuntain päiväjuhlassa. Alkajaisillanvietossa saadaan kuulla eri kurssien suorittamaa ohjelmaa, samoin opettajien puheenvuoroja y.m.

Puhujiksi juhlille saamme odottaa Helsingin ev.kansankorkeakoulun johtajaa, pastori Lauri Koskenniemeä, rovasti Kristian Tammiota, pastori Edgar Vaalgamaata sekä oman seurakunnan pappeja.

Kaikkia teitä odotetaan juhlavieraiksi. Tervetuloa taas opistokotiin yhdessä iloitamme siitä, että ”meillä on lunastus”.

Jerusalemista alas Jerikoon...



Kiusausten vuori Jerikosta nähtynä.

Onko ihme, että mies, joka kerran vaelsi Jerusalemista alas Jerikoon, joutui ryövärien käsiin. Juudean autio vuorimaa tuntui olevan kuin ryövärien luvattua maata, ainakin sen puolesta, ettei asunnoista ja piilopaikoista ollut puutetta. Mustia luolan suuaukkoja ammotti joka puolelta.

Olimme menossa tätä tietä aina Kuolleelle Merelle saakka. Tie laskeutui alemmaksi ja alemmaksi, niin että Jerusalemista lukien olimme Kuolleen Meren rantaan tultuamme n. 20 km:n matkalla, laskeutuneet 1200 m, järvi kun on 400 m meren pinnan alapuolella ja Jerusalem 800 m meren pinnan yläpuolella. Ilma tuossa syvänteessä oli tukahduttavan tuntuista, vesi lainehti viheriäisenä raskain lainein. Taustalla kohosivat Mooabin vuoret, sieltä, Nebon harjanteelta, sai Mooses kerran katsella luvattua maata. Mukava olisi ollut mennä uimaan, siihen eivät kuitenkaan kaikki uskaltaneet. Ne, jotka rohkenivat, valittivat hetken kuluttua ihoansa kihelmöivän ja hienoinen suolakeros heidän poskillaan vakuutti siitä kyllä toisiakin. Onnellisia he kuitenkin olivat siitä, että olivat saaneet uida Kuolleessa Meressä. Sen vesi on niin painavaa, että se kannattaa uimaria tavallista paremmin. Ei tarvitse kuin kellua vain ja voi lukea vaikka sanomalehteä siinä, kuulemma. Vesi on tavattoman suolapitois-

ta ja ikäänkuin öljymäistä. Mitään elämää ei siinä ole. Ympäristötkin ovat kuolleita ja elottomia, suolakumpuja vain siellä täällä. Rannalta löytyi sentään eräs elävä olento, pieni kilpikonna, jonka opettaja Tuovi Ikonen pisti paperipussiin ja niin alkoi tämän Konna Gomoraksi ristityn pikkuraukan matka kohti pohjoisia maita aina Lipinlahden Herttualle saakka, jossa se muutaman kuuksen perästä kuitenkin kuoli, ikävänsä ehkä. Olimme siis nähneet Kuolleen Meren, maailman erään ihmeellimmän järven. Kuinka puhuva kuva tuo laskujoeton järvi kuolleine ympäristöineen onkaan kristitystä, josta eivät elämän virrat pääse jatkumaan.

Olimme olleet ihan Kuolleen Meren pohjoispäässä. Täältä ei ollut pitkä matka Jerikoon, vähän matkaa vain ylöspäin luoteeseen. Se oli ihana keidas, nytkin todellinen »palmukaupunki». Ilman täytti huumaava appelsiinipuun kukkien tuoksu. Pysähdyimme erään lähteen kohdalle, josta arabialaisnaiset kävivät ammentamassa vettä. Se oli kirjava ja kaunis näky, miten suoraryhtisinä he lähtivätään sitten kävelemään kantaen vesiastioita päänsä päällä. Mutta valokuvata heitä ei saanut, se oli ankarasti kielletty. Kävimme katsomassa myöskin kaivaustöitä, joita oli suoritettu ja pariaikaa suoritettiin Jerikon vanhojen muurien esiinsaamiseksi. Näimme erään

kuopan pohjalla amerikkalaisen arkeologipariskunnan liimailemassa kokoon pääkalloa, jonka he sanoivat olevan 7000:n vuoden takaa. Ihmeellistä! Monet ovat ne vaiheet, joista nuokin muurit tietäisivät kertoa. — Täältä Jerikostahan oli Sakeus, jonka Jeesus kutsui alas silkiäispuusta ja halusi mennä hänen kotiinsa vieraillemaan. Tänne rakennutti Herodes Suuri talvipalatsinsa ja vietti siellä loisteliasta elämää. Silloin oli Jeriko kuin suuri hedelmällinen puutarha. Virvoittava keidas on se nytkin. Appelsiini- ja banaaniviljelyksiä on laajalti.

Edessä piirtyy harmaana taivasta vasten n.s. Kiusausten vuori. Mutta välillä pistäydymme Jordanilla. Täällä oli siis erämaan profeetta antanut äänensä kuulua: "Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!" Täällä olivat kansanjoukot hänet piirittäneet. Näitä rantoja pitkin olivat käyskennelleet Andreas ja Johannes ja nähdessään Jeesuksen saapuvan kuulivat Johannes Kastajan sanovan: "Katso Jumalan Karitsa". Niin — täällä oli Jeesus kastettu. "Tämä on minun rakas poikani", kuultiin ääni taivaasta. Jeesuksen julkinen toiminta alkoi. Kaiken tämän muistoksi oli rannalle kohonnut kirkko — Johannes Kastajan kirkko. Yksinäinen pyhiinvaeltaja, koptilainen munkki, seisoi mietteisinsä vaipuneena, nojaten sauvaansa ja tuijottaen veteen. Muuten ei rannalla ollut kuin arabialainen kahvinkeittäjä liiketointansa harjoittamassa ja hyvin hänen väkevän musta kahvinsa tekikin kauppansa, kun ensin oli kastauduttu Jordanin vedessä. Vesi oli harmaata, töyriä saviset ja virta ainakin siltä kohdalta matala ja pajupensaita kasvava. Eräs seurueemme jäsen, kirkkoherra, etsi etsimällä ja löysikin vihdoin kauniin kiven, jonka aikoi viedä muistona kotiin ja upotuttaa kastemaljansa pohjaan.

Palasimme takaisin, tie kulki "erämaan" pintaa pitkin, tuskinpa siinä mitään erikoista tehtyä tietä oli. Kamelit käyskentelivät ylväinä karuilla laiturillaan ja jossain kaukana häämöitti keitaan palmuja. Hauska oli näky, kun yht'äkkiä ohitimme kahdella kamelilla matkaa tekevän perheen. Näytti, että he olivat kuin kotonaan noitten kyttyröitten välissä, äiti esimerkiksi imetti lastaan kaikessa rauhassa siinä kamelin selässä istuen.

Olimme tulleet Kiusausten vuoren kohdalle. Automme pysähtyi ja lähdimme taas vähän jaloittelemaan. Täälläkö oli Vapahtajamme kastehetkensä jälkeen viettänyt ne 40 päivää, kun "Henki

Surunvalittelut ja onnittelut opiston adressein.

Tiedättehän, että näitä molempia on saatavissa varustetuna opiston päärakennusta esittävin piirroksin. Muistatthän käyttää omia adressejamme.

Tahdottehan pitää niitä tarjolla omalla kotikylälläne. Niitä ei tarvitse tyrkyttää — ihmiset kyselevät niitä tarvitessaan, kun vain saavat niistä tietää.

Adresseja saadaan opistolta.

Näinkin voidaan toimia opiston tukemiseksi.

vei Jeesuksen ylös erämaahan kiusattavaksi". Niin perimätieto kertoo. Kapusimme puoliväliin rinnettä, ylös asti emme ehtineet. Sieltä oli laajat näköalat, sekä vanhan Jerikon alue että viheriöitsevä nykyinen Jeriko levittäytyivät allamme. Kun katselimme ylöspäin, näimme erälle jyrkälle kallion kielekkeelle rakennetun luostarin. Pelottavalta tuntui ihan katsellakin sitä, niin täpärät paikat näytti siellä olevan. Suuri lapsilauma seurasi meitä nytkin niinkuin tavallisesti aina vieraita täällä Arabian puolella. "Paxis, paxis", kerjäsivät he käsi ojolla. Joukossa kuljetettiin sokeaa poikaa. Muistui mieleen Bartimeus. Näinhän kertoo Markus: "Ja kun hän vaelsi Jerikosta opetuslastensa ja suuren väkijoukon seuraamana, istui sokea kerjäläinen, Bartimeus, Timeuksen poika, tien vieressä." Silmätauteja ja niistä johtuvaa sokeutta on täällä paljon.

Alkoi nousu takaisin ylös Jerusalemiin. Matkan varrella saimme poiketa vielä Laupiaan Samarialaisen majatalossa, joka nykyisin on sotilasarasema. Meillä oli ollut elämyksistä rikas ja ihmeellinen päivä.

Helvi Valkonen

Japanin matkalta.

Niinkuin Pirtin Viestin lukijat varmaan tietävät palasi Evankeliumiyhdistyksen johtaja rovasti Toivo Rapeli jouluksi kotiin pitkältä matkaltaan Japanista, jonne hän lähti jo syyskuun alussa. Lienettekö lukeneet lehdistä hänen selostuksiaan tältä mielenkiintoiselta matkalta. Onhan Japani lähellä sydäntämme, koska Toveriliitollammekin on edustus siellä tehtävässä lähetystyössä. Lainaamme noista lehtikirjoituksista muutamia palasia saadaksemme Pirtin Viestiinkin joitakin välähdyksiä tuon matkan varrelta.

Ensimmäiseksi on ehkä mukavaa kuulla vierailusta japanilaisessa perheessä. Näin kerrotaan viimeisessä Sanansaattajan numerossa:

”Muuan kirkkomme johtavista miehistä, Inoye-san, kutsui Paavo ja Helvi Savolaisen, Tyne Niemen, Martta Mieron, Ragna Remahlin sekä eräitä japanilaisia luoksensa aterialle. Sain mennä ensimmäisen kerran varsinaiseen japanilaiseen kotiin.

Inoye-san on toiminut aikaisemmin pankinjohtajana, mutta vaikka hän oli vasta 52-vuotias, hän joutui lain mukaan jo eläkkeelle. Japanissa on paljon ihmis-työvoimaa ja siksi on mahdollisimman aikaisin annettava paikka toiselle. Perheeseen kuuluu paitsi vanhempia, tytär ja kaksi poikaa. Tytär on naimisissa japanilaisen insinöörin kanssa.

Kengät oli jo eteisessä jätettävä pois ja tilalle pantiin tohvelit. Ja sitten kumarrettiin ja lausultiin tervehdyksiä. Kun menimme ns. tatami-huoneeseen, tämän huoneen lattia oli peitetty erityisellä tatami-matolla, niin siellä lanke- simme polvillemme kämmenpohjat lat- tiassa ja otsakin painettiin miltei lat- tiaan, ainakin isäntäväki teki sen ja me vieraat kukin taitomme mukaan. Sama- malla isäntäväki lausui tervetuloitovu- tuksia. Vastaanotto oli hyvin sydämelli- nen ja lämmin. Me vierasmaalaiset kyllä vielä kättilimmekin talonväkeä, niin että tervehdykset vaihdettiin kahden maan tavan mukaan.

Meille oli valmistettu juhlapäivällinen. Istuimme japanilaisen pöydän ääreen. Se on hyvin matala, ehkä noin 25—30 cm maasta, aivankuin lasten leikkipöytä.



Rovasti Rapeli ja suomalaisia lähettejä illallisella pastori Ushimarun kotona Oo-okayamassa.

Istuimme omat jalkamme tuolina alla. Kyllä se meni vähän aikaa, mutta kyllä minä väsyin melko pian. Minulle vierasmaalaisena oli sallittua ottaa mukavampi asento. Kyllä näkyivät väsyneen kaikki lähettimme.

Mutta notkeita olivat sekä talon pyyvelvä emäntä että hänen siro tyttärensä. He polvistuivat laskiessaan ruuat pöydälle tai lattialle. Kaikki kävi sulavasti! Seiniä, jotka ovat hyvin kevyitä, siirrettiin syrjään tarpeen mukaan. Aina kun emäntä tuli huoneeseen tai tytär tuoden ruokia, he polvistuivat. On epäkohteliaista Japanissa tulla huoneeseen, jossa on toisia, pystyssä kävellen.

Japanilainen ruoka eroaa hyvin paljon siitä, mihin meillä on totuttu. Ruoka käsittää lihaa, kalaa, erilaisia vihanneksia, leväkasveja, liemiruokia on monia, kirpeitä mausteita ja juuria ja tietysti ennenkaikkea riisiä monessa eri muodossa. Juuri riisiä käytetään leivän asemasta. Kyllä japanilainen ruoka on hyvää, jos se kerran on hyvin valmistettu. Ja ainakin Inoye-san'in kodissa se oli sitä.

Ruuan jälkeen oli kuuluisa japanilainen teeseremonia. Minä en edes yritäkään sitä kuvata, siihen en kykene. Se on japanilaisille kuin pyhä toimitus, joka opetetaan yleensä jokaiselle tytölle ennen naimisiin menoa. Siinä oli hiljaisuutta, kumarruksia, sulavia liikkeitä, jonkinlaista salaperäisyyttä. Talon tytär toimi seremonian päähenkilönä.

Illan kuluessa puhuin sanoista: "Hyvä meidän on täällä olla." Paavo Savolainen käänsi puheeni japanin kielelle nyt kuten kaikkialla. Talon isäntä vastasi puheeseeni sanoen olevansa huono kristitty, mutta hän kuitenkin tahtoo yhä, että Jeesusta palvellaan hänen kodissaan. Hän lausui suuren ilonsa siitä, että olin tullut Japaniin ja että hänen kotinsa sai kunnian pitää minua vieraanaan. Hän sanoi turvaavansa Jumalan armoon Kristuksessa. — Mieluisan vaikutuksen jätti tämä ensimmäinen vierailu japanilaisessa kodissa."

Samassa kirjoituksessa kerrotaan siellä tehtävää työtä valaisevasti, miten evankeliumi voittaa.

"Tietysti Jumalan sanan julistus on Japanissakin kuten kaikkialla suurimerkityksellisintä lähetystyötä. Samaa on sanottava erilaisista kokouksista. Mutta yksityisellä, henkilökohtaisella työllä on myöskin mitä arvokkain tehtävänsä. Tämä työ vaatii useimmissa tapauksissa paljon aikaa ja paljon kärsivällisyyttä, mutta tulokset saattavat olla siunattuja.

Tutustuin kohta Japaniin saavuttuani Savolaisten kodissa noin 30-vuotiaaseen laulajattareen, joka antaa soitonopetusta Savolaisten lapsille. Hänen nimensä on Toshiko Muro-oka. Hänen ollessaan Savolaisilla lauloimme usein yhdessä ja hän lauloi myöskin yksin. Vaikka hän oli uskonnoltaan buddalainen, häntä pyydettiin Ikebu-kuron kirkkokuoroon ja hän osoittautui yhdeksi kaikkein täsmällisimmistä kuorolaisista. Hän esiintyi myöskin yksinlaulajana jumalanpalveluksissa ja muissa juhlissamme, m.m. minun tulojuhlassani sekä siinä jumalanpalveluksessa, jossa ensimmäiseksi saarnasin. — Sivumennen huomautan, että neiti Muro-oka laulaa usein Tokyon yleisradiossa: hän on tunnustettu kyky. On ollut erimielisyyttä siitä, onko sopivaa pakanan esiintyä kristillisissä juhlissa. On monia, jotka ovat sitä mieltä, että pakanoita ei pitäisi laskea suorittamaan ohjelmaa. Tämä kanta tuntuu täällä Suomessa ehkä hyvinkin ymmärrettävältä. Mutta se ei ole kuitenkaan oikea kanta ajatellessamme työtä ja sielujen voittamista Japanissa. Neiti Muro-oka oli — kuten sanottu — mukana paljon sekä kuulijana että ohjelman suorittajana. Nyt sain pastori Paavo Savolaiselta kirjeen, jossa hän ilmoitti, että 27 päivänä joulukuuta kastettiin kristinuskoon neiti Toshiko Muro-oka sekä hänen äitinsä. Tämä oli kaunis voitto."

Juuri äsken tullessa Nuorison Ystävissä kertoo rovasti Rapeli mielenkiintoisesti oleskelustaan Japanin nuorison parissa.

"Tiedämme hyvin, että Suomessa saa usein sormin laskea ne nuoret, jotka ovat mukana esim. tavallisessa päiväjumalanpalveluksessa. Yleisö on suurelta osalta vanhempaa väkeä. — Uteliaisuuteni oli suuri, kun menin ensimmäiseen jumalanpalvelukseen Japanissa. Sain hämmästyä: valtaosa kuulijoista oli nuorta väkeä. Saman havainnon tein sittemmin kaikkialla: kuulijakunta oli etupäässä nuorisoa. Vanhojen ja nuorten suhde oli juuri päinvastainen kuin täällä. Japanissa sai miltei sormin laskea vanhemmat henkilöt.

Mistä tämä johtuu?

On huomattava, että vanhempi väestö pitää kiinni vanhoista tavoista ja uskomuksista toisella tavalla kuin nuoret. Japanissa on suvun ja tavan luomat perinteet hyvin lujat. Vanhojen on niitä vielä vaikeampi rikkoa kuin nuorten. Viimeinen sota vaikutti tässä mielessä erityisen paljon, se aivankuin vapautti nuoria



Lastentarhan vieraana.

niistä kahleista, joihin se oli sidottu. Nuoret ovat ruvenneet itsenäisemmin ajattelemaan ja kyselemään. Perinteelliset muodot eivät heitä sido sillä tavalla kuin vanhempia.

Japanin nuoret kyselevät ja ajattelevat. Mitä he kyselevät?"

Sitten kirjoittaja kertoo heidän kanssaan käymistään keskusteluista, kuinka samat kysymykset askarruttavat siellä kuin täälläkin. Pohdittiin lasten ja vanhempien välistä suhdetta. Kysymys asennoitumisesta sotaan oli polttava, joukossa oli m.m. sellainen nuorukainen, joka oli ollut mukana Hiroshiman pommituksessa.

"Monia muita kysymyksiä oli, joita nuoret esittivät. Ne koskivat esim. kristityn ja pakanan välisen avioliiton mahdollisuutta. Kysymys kommunismin ja kristinuskon välisestä suhteesta oli myöskin esillä sangen usein. Tein havainnon, että Japanin nuoriso seuraa valppaasti ja kiinnostuneena sekä poliittisen elämän että kristitty nuoriso uskonelämän suuria kysymyksiä.

Paljon he kyselivät Suomen nuorten harrastuksista. Erityisesti heitä tuntui kiinnostavan nuorisoliitto-osastojemme työ sekä sen eri toimintamuodot. Heillä oli liian ihanteellinen käsitys uskonnol-

lisista oloista täällä. Vaikea oli rikkoakin heidän käsityksiään, vaikka koetinkin selittää asian oikean laidan.

Monet, monet Japanin nuorista ilmaisivat sydämellisen halunsa päästä keran Suomeen. Minulle esitettiin suorastaan liikuttavia pyyntöjä. Ehkäpä joku toive toteutuukin vielä. Meillä on eräitä suunnitelmia, joita on liian aikaista vielä tuoda julkisuuteen.

Japanin nuoret tekivät miellyttävän vaikutuksen. He ovat parhaimmillaan sanomattoman rehtiä, luonnollisia ja iloisia. Heidän silmänsä tuikkivat kirkkaina kuin tähdet. He puhelevat mielellään uskonasioista ja tunnustavat vapaasti uskonsa Herraan Jeesukseen.

Kristityllä nuorisolla on huoli siitä, että vain evankeliumin sana pääsisi menemään eteenpäin. He lähettivät kiitoksensa Suomen uskoville nuorille siitä työstä, jota he suorittavat Japanissa. Samalla he lähettivät myöskin tervehdyksensä toivoen läheisempää kosketusta tänne. He ehdottivat kirjeenvaihtoa uskovien nuorten kesken. Mutta tämä kirjeenvaihto on mahdollista vain japanin tai englannin kielellä.

Sain joku päivä sitten kirjeen eräältä Japanin nuorelta. Siinä hän mm. kirjoittaa: "Minä tahtoisin tulla hyväksi kristityksi. Minä tahtoisin tulla hyväksi lähetysaarnaajaksi." Niitä, jotka näin ajattelevat ei ole vähän.

Muistathan velvollisuutesi?

Eduskuntavaalit ovat ihan ovella. On kysymyksessä isänmaan tulevaisuus, kun on käytävä valitsemaan miehiä ja naisia, joitten tehtäväksi uskotaan yhteisistä asioistamme päättäminen kolmeksi vuodeksi. Et-hän vain toveriliittolainen, joka olet jo äänestysiässä, ole tuumailut pysyä syrjässä koko hommasta, kun koko politiikka tuntuu olevan vain riitelemistä. Kotimaa-lehdessä juuri esitetyn vaalikeskustelun viimeisenä lauseena oli: "Emme voi sanoa muuta kuin, että on äänestettävä, sillä muuten tulee vielä suurempi sekamelska. Tarvitaan vastuuntun-

Uskon, että täällä Suomessa on monia nuoria, jotka tahtovat rukouksissaan muistaa Japanin taistelevaa, kärsivää ja ahdistettua nuorisoa, joka on myöskin verellä lunastettu ja kaipaa iankaikkista evankeliumia."

Ja vielä palanen Amerikasta, jossa rov. Rapeli viipyi paluumatkallaan. Tämä on saksittu Uudesta Suomesta.

"Minneapolisissa on nimitetty "Luterilaisen kirkon Roomaksi". Se on mahtavan Mississippi-joen rannoilla sijaitseva miljoonakaupunki, kauniisti rakennettu leveine katuineen. Siellä on laajoja puistoja, joissa on järviä. Minneapolisissa on yksi Yhdysvaltain suurimpia valtion yliopistoja, Minnesotan yliopisto, jossa lie-nee yli 20.000 ylioppilasta.

Minua oli asemalla vastassa sikäläisen Suomi-Synodin seurakunnan pastori Chester Heikkinen, pieni vilkas mies, joka puhui verraten hyvin suomea. Hän vei minut hotelliin, jossa minua kohtasi suuri yllätys. Tapasin siellä japanilaisen tohtori Hajime Inadomin rouvineen hymyilevänä ja hyvinvoivana. Pariskunta oli ollut kesällä Suomessa puhumassa Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlissa ja voitti kaikkien sydämet. Kun erosimme Helsingissä heinäkuussa, sanoin leikkiläni: "Ehkäpä tapaamme Amerikassa." Ja nyt tämä toteutui.

Tapasimme Amerikan mantereella, toinen tuli idästä ja toinen lännestä. Se ei enää ollut mikään sattuma, vaan se oli Jumalan johdatus. Jäin Inadomien vieraaksi ja kerroimme toisillemme kokemuksiamme. Minua ilahdutti erityisesti se tohtori ja rouva Inadomin toteamus, että he pitivät eniten käynnistään Suomessa ja olostaan suomalaisten ystävien parissa. Norjalaiset olivat toisella tilalla ja sitten tulivat muut. Tiedän, ettei tämä ollut pelkkää kohteliaisuutta."

to." On todellakin kysymys vastuuntunnotta. Emme saa kristittyinä vetäytyä syrjään ajatellen, ettei se meille kuulu. Kouluneuvos Matti Pesonen kirjoittaa "Kirkko ja teologia"-lehdessä todetessaan valtiollisen elämämmme nykyisen rappeutuneisuuden ja puoluemielen, joka uhkaa syöstä kansamme onnettomuuteen: "Ehkä kuitenkin suurin syy on kansamme parhaimmistossa, joka suurimmalta osalta on vetäytynyt syrjään valtiollisesta elämästä. — Joissakin hengellisissä piireissä saattaa helposti syntyä käsitys, että isänmaan yhteisten asiain hoito on jotakin kristitylle sopimatonta." Näin voidaan jopa äänestämistäkin pitää turhana. Mutta ei kai ole yhdentekevää, minkälainen on kokoonpanoltaan eduskunta ja sehän riippuu äänestamisestä.

Siis maaliskuun 7. ja 8. päivinä kaikki isänmaallista velvollisuuttamme täyttämään, valitsemaan hyviä, omantunnon mukaan toimivia edustajia kansallemme.

"MANNA." Room. 8:17

"Jos me olemme lapsia, niin olemme myöskin perillisiä, Jumalan perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä."

Tästä kuulet kristittyjen ylevän kerskauksen, kunnian ja ihanuuden. Suo maailmalle sen loisto, ylpeys ja kunnia, joka ylimmillään ollessaan ei ole mitään muuta kuin sitä, että ovat perkeleen lapsia. Mutta arvaapa, mitä se on, että vaivaisella, kurjalla syntisellä on se kunnia Jumalan luona, ettei häntä mainita Jumalan orjaksi tahi palvelijaksi, vaan Jumalan pojaksi ja perilliseksi! Kuka voi kylliksi tällaista ihanuutta ylistää? Sitä ei todellakaan voida lausua eikä käsittää. Tässä ilmenee kuitenkin suuri, inhimillinen heikkoutemme; jos, näet, tämän epäilemättä uskoisimme, mitä pelkäisimme ja kuka tahtois tahi voisi vahingoittaa meitä? Jos siis ken sydämestänsä voi sanoa Jumalalle: "Sinä olet minun rakas Isäni, ja minä olen Sinun lapsesi", hän tottakin uhmaa kaikkia helvetin perkeleitä ja ilolla halveksii kaikkea maailman vastarintaa ja vihaa; sillä hänellä on tässä Isässä sellainen Herra, jonka edessä kaikkien luotujen täytyy vapista, ja jonka tahdotta ne eivät voi mitään tehdä, ja lisäksi hänellä on sellainen perintö ja heraus, jota ei mikään luotu voi turmella eikä häneltä riistää. L u t h e r.



Opettajakunta nykyisellään, vasemmalta lukien: talousopettaja Katri Kannisto, ompelunopettaja Valva Salomaa, johtaja Toivo Salomaa, veistonopettaja Osmo Urjanheimo, talousopettaja Hilma Kerminen, kudonnanopettaja Aune Surakka, johtajatar Helvi Valkonen ja agronomi Aino Karjalainen.

Kertomus

Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston
Kannatusyhdistyksen Vuosikokoukselle

7. 2. 54.

(osittain)

Kannatusyhdistyksemme, jonka tarkoituksena on Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston toiminnassa pitäminen, voinee tälläkin kertaa iloita siitä, että opistomme on saanut suuremmista vaikeuksista jatkaa omaa kansansivistys- ja kasvatustyötään. Opiston suojissa työskentelevä nuorisoujoukko on hieman pienempi kuin vuosi sitten, jolloin se oli suurimmillaan (76). Ehkä tähän on ollut osaltaan vaikuttamassa yleisesti tunnettu kiristyminen taloudellisen elämän alalla. Mutta toisaalta on mainittava myöskin, ettei viime syksynä pyrittykään oppilasmäärässä edellisen työkauden lukuihin. Näin tapahtui hieman väljempien työskentely- ja asumomahdollisuuksien saavuttamiseksi, joissa kummassakin koettiin edellisellä työkaudella jonkun verran ylikuormitusta. Varsinkin käytännöllisessä opetustyössä ovat nykyisen suuruiset työskentelyryhmät sekä opettajien että oppilaiden itsensä kannalta edullisemmat. On muistettava, että opistomme asuintilat ovat alunperin tarkoitettut 70 oppilaalle. Kun niistä kuitenkin on olojen pakosta täytynyt osa käyttää muuhun tarkoitukseen, on 65 oppilaan sijoittaminen asuntoihin varmaan katsottava hyvin riittäväksi.

Paikkakunnittain luetellen oppilaistamme suurimman ryhmän muodostavat Nurmeksestä kotoisin olevat (20). Seuraavina ovat Valtimo ja Pielisjärvi, joista molemmista 10; Juuasta on 6 oppilasta, Rautavaaralta ja Kuhmosta molemmista 5 ja Ilomantsista 4.

Opistomme saattoi aloittaa 13. työ kautensa 16/10 1953, ja tapahtui se jo viidennen kerran ilman että opettajistossa olisi tapahtunut muutoksia. Tällä seikalla on työn jatkuvuuden kannalta oma tyydytyksellä mainittava merkityksensä. Tosin kesken työkauden oli käsityöopettaja Valva Salomaa pyydyttävä lääkärin suosittelemaa virkavapautta, mutta hänen sijaisensa, opettaja Kyllikki Lasonen, on myöskin kansanopistossa aikaisemmin työskennelleenä opistoelämää ennestään perehtynyt.

Opetusohjelmamme on noudattanut pääasiassa entisiä suuntaviivoja. Ehkä on paikallaan mainita tässä kertomuksessa, että uutena, kokeiluluontoisena, on opetustyön lomaan sijoitettu eräitä erikoiskursseja tai niiden suoritusmahdollisuuksia. Miesoppilaille on jo pidetty moottori- ja traktorikurssi. Kurssi kesti 1 viikon ja sen opettajana toimi Pohjois-Karjalan Maanviljelysseuran konehoidon neuvoja Seppo Vähänen. Tarvittavat opetusvälineet, moottorit ja traktori saatiin lainata lähiympäristöstä. Opetusaika oli otettava käsityö- ja eräistä muista tunteista, koska tavallisen päivän ohjelman ohella ei tällaiseen kurssiin riittäisi aikaa eikä voimiakaan. — Samoin on halukaille miesoppilaille järjestetty tilaisuus autokoulukurssin suorittamiseen yksityisajokortin hankkimiseksi. Vielä on tällä työkaudella edessään konekirjoituskurssi. — — —

Kannatusyhdistyksen osuutena kertynyt jäsenmaksujen määrä viime vuodelta ylittää 50.000 mk. Kaikkiaan on suorituksia 170, ja lisäksi kuuluvat yhdistykseen aikaisemmin osuutensa suorittaneet, joten jäsenmäärä on tällä hetkellä n. 250. Kortistoa tarkastellessa kiintyy huomio siihen, että joukostamme on iäisyyskutsu kohdannut monia, monia, jotka opistomme syntyvaiheessa ja suunnitelmien toteuduttua olivat koko sydämestään asiasamme mukana. Heidänkin muistonsa puhuttelee meitä palauttaen mieleen Raamatun kehoituksen kestävyyyteen kirkkaudesta seuraavien todistajien ystäväjoukon äärellä. Me alamme yhä selvemmin nähdä, mitä suurta etua on merkinnyt se, ja minkä suuren lahjan olemme saaneet periä siinä, että opistohanke on pantu alulle ja saatu toteutumaan jo vuosia sitten. Niiden vuosien mukana ovat myöskin olleet tarjolla mahdollisuudet, joita ei olisi enää.

Tulevaisuuteen katsoessamme olemme läpinäkymättömän verhon edessä, kuten aina. Tiedämme, että taloudellisen elämän vaikeudet tuntuvat herkästi myös opiston elämässä. Olemme jopa huolestuneina seuranneet valtion talouden korjaamiseksi tarpeellisiksi nähtyjä suunnitelmia. Toistaiseksi ne eivät ole vielä vaikuttaneet opiston talouteen, vaan viime vuodelta saatiin vielä täysi valtionapu, kuten tähän asti on ollut asianlaita. Mutta ilmeisesti tässä on jotain muutosta ennen pitkää edessä. Tämän ei kuitenkaan tarvitse vielä merkitä mitään uhkaa opistotyölle. Viime syyskokouksen hyväksymä talousarvio vuodelle 1954 laadittiin nimenomaan sitä mahdollisuutta ajatellen, että tähän asti saatu valtion lisäavustus lakkaisi. Kun uskomme Taivaallisen Isämme yhä lausuvan viimeisen sanan tämän ajallisenkin elämän tapahtumissa, Hän tekee sen myöskin oman opistomme kohdalla edelleen.

Tämä ei kuitenkaan merkitse jättäytymistä toimeentuloon tai huolettomuuteen. Se merkitsee päinvastoin kehoitusta uskollisuuteen sekä työssä että rukouksessa. Eivätkä pyytämisen aiheet suinkaan ole loppuneet. Me tarvitsemme ystäviä jatkuvasti. Kannatusyhdistyksemme ystäväpiiri tarvitsee täydennystä. Ja me tarvitsemme sellaisia ystäviä, jotka puhuvat opistosta nuorille ja heidän vanhemmilleen, ja erikoisesti sellaisia ystäviä, jotka jaksaisivat rakastaa ja kantaa huolta opistossa olleista nuorista. Ja sellaiset ystävät, jotka jaksavat jotain uhrata omastaan opiston hyväksi, ovat nekin Jumalan lahjaa meille. — Kuluneen vuoden lahjoitusten tiliä tarkasteltaessa on kiitollisuudella mainittava huomattavimmat: Nurmeksen Kauppa Oy, Nurmeksen Manttaalikunta, Nurmeksen Seurakunta, Nurmeksen maalaiskunta ja Jukolan Osuuskauppa sekä Pielisjärven seurakunta, mutta kaikkia muitakin,

jotka mahdollisuuksiensa mukaan ovat työtämme tukeneet tahdomme yhteisesti kiittäen. Emmekä voi olla kiitollisuudella muistamatta yhä vielä niitä testamenttilahjoittajia, joiden lahja jatkuvasti koituu vähävaraisten oppilaiden hyväksi, heidän avustamisessaan. Tällaisia ystäviä me tarvitsisimme yhä useampia ympärillemme. — Ja sitten täällä opistolla emme voi olla muistamatta, että tämä ei ole vielä suinkaan valmis. Täällä tarvitaan kipeimmin tällä hetkellä edusjohtoa ja kaivoa, sillä vedensaantimme on riittämätön ja vesi- ja lämpöjohtoihin turmiollinen. Yhtä kipeästi me tarvitsisimme talousrakennuksen, sillä entisen Haikolan mukana tullut navetta on auttamattomasti loppuun käytetty. Ja tulkoon tässä palautettua mieleen sekkin, että uuden päärakennuksen toteuttamisen yhteydessä rakennusluvan myöntäneet virastot karsivat siitä kokonaan opettajien asunto-osan. Meille onnellisten olosuhteitten jatkuessa on voitu tulla toimeen ilman sitä. Mutta tämä tilanne ei voi olla lopullinen. Työtä riittää. Mahdollisuudet ovat edelleen Jumalan kädessä. Ja Hän luovuttaa niitä meille sitä mukaa kuin Hän näkee sen meille parhaaksi.

Muuten on kerrottava, että kuluneenkin vuoden aikana ovat monet vierailleet luennoitsijat tuoneet oman vaihtelevan lisänsä opetustyöhön. Harvinaisimmista vieraista mainittakoon intialainen tri Chittaranjan Das sekä oman hiippakuntamme piispa Eino Sormunen. Tällä tavalla edustettuina ovat olleet Suomen Rajaseutuyhdistyksen työ, osuustoiminta, opintokerho- ja pyhäkoulutyö, kotiseututyö, lähetys- ja raittiustyö sekä Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen monipuolinen toiminta, eräitä mainittaksemme. Myöskin jo monen vuoden perinne on Nurmeksen maalaiskunnan kunnanvaltuuston vierailulla opistollamme kevättalvel-la, jolloin opistolaisilla on ollut tilaisuus seurata valtuuston kokousta.

Opistotyön lomaan kuuluvista vakiintuneista juhlista on ehkä syytä mainita, että toveripäivien samoin kuin alkajais- ja päättäjäisjuhlien herättämä mielenkiinto on ollut jatkuvaa ja kasvavaa. Viime toveripäivillä oli vieraanamme Suomen Lut. Evankeliumiyhdistyksen johtokunnan puheenjohtaja, professori Jouko Vuorinen ja viime syksynä saapui uuden työkaudemme alkajaisiin Helsingistä Evankelisen Ylioppilasliiton kuoro arvokkaine ja ansiokkaasti esitettyine ohjelmineen. — Juhla oli myöskin naapuriopiston vierailu täällä viime työkaudella, joskin siihen liittyi jo toisen kerran tappio hiihtoladulla. Tällä perinteeksi muodostuneella yhteydenpidolla on opistojen kesken tärkeä merkityksensä. Samoin on myös mainittava evankelisten kansanopistojen talvipäivät hiihtokilpailuineen viimeksi Muurlassa, jonne saattoi kuitenkin vain verrattain pieni ryhmä

AHDAS PORTTI...

Kaikki ne portit, jotka vievät todella saavuttamisen arvoiseen elämään, ovat ahtaita. Tämä on tärkeätä muistaa jokaisen, joka toivoo pääsevänsä johonkin määrättyyn päämäärään.

Elämän tien alkupäässä on ahdas portti. On paljon ihmisiä, jotka haluavat käydä siitä sisälle, mutta eivät voi. Portilla on aina tungosta, mutta sisälle tuli-

osallistua, ja jossa kilpailu-menestys oli myös melko vaatimaton.

Kesällä tehtiin tavanomainen opintomatka Helsinkiin, tällä kertaa poiketen Viinijärvellä ja Liperissä sekä Hämeenlinnassa; ohjelmallaisuuksia järjestettiin matkan varrella. Elämys oli osanottajille osallistuminen Evankeliumiyhdistyksen 80-vuotisjuhlaan, missä saatiin kuulla myöskin Japanista saapuneitten juhluvieraitten tervehdyksiä. — Ainutlaatuinen tilaisuus oli opistolla viime kesänä ottaa vastaan Evankelisen Ylioppilasiiton järjestämä ylioppilas- ja teinikokous heinä—elokuun vaihteessa. Kokouksen ohjelmassa mukana olleista vieraista mainittakoon: piispa Sormunen, professorit Saarisalo ja Vuorinen, rov. Kr. Tammio, tri Lauri Huovinen, oman seurakunnan papit ym. sekä Evankelisen Ylioppilasiiton kuoro laulu- ja soittoesityksineen.

Kesäkauden arkeen palataksemme on vielä mainittava, että juhannukseen mennessä ehdittiin pitää 6 vk. kutomakurssi, jonka näkyvät tulokset olivat esillä juhannusjuhlien yhteydessä, viikon kotitalouskurssi oppikoululaisille, mikä tapahtui ensi kertaa, sekä 10-päiväinen lomanvietto rasittuneille perheenäideille. Viimeksi mainitun toimeenpanijoina olivat nytkin eräät Pohjois-Karjalan seurakunnat, Kuopion hiippakunnan Diakoniatuimikunta sekä Kotikasvatusyhdistys. Suunnitteilla ollut pukuompelukurssi ei saanut odotettua huomiota osakseen, mutta voitane sentapainen työmuoto saada vielä toteutumaan. — — —

Näin menneen vuoden tapahtumia muistella ei voi olla tuntematta suurta vajavuutta suurten asioiden rinnalla. Miten puutteellista onkaan meidän toimintamme ollut Jumalan silmin nähtynä. Toisaalta alkaa mielessä soida virren sana:

"Sun olkoon kiitos ainainen
Hoidosta vuotten menneitten..." Vk. 33:3.

Nurmeksessa 7/2 1954.

Toivo Salomaa

joita on kuitenkin vähän, sillä portti on ahdas. Siitä sisälle ei mahdu mitään, mikä on tästä maailmasta. On niitä, joilla ahtaalle portille saapuessaan on paljon kantamuksia tämän maailman hyvyttä ja omaa viisautta, jotka tahdottaisiin ottaa mukaan kaidalle tielle. Se ei kuitenkaan käy päinsä, sillä portti on todella niin ahdas, ettei siitä mahdu kuin aivan tyhjät ja köyhät. Tie, jota kuljetaan, on niin kaita, ettei sillä voi kuljettaa mukanaan omaisuuksia. Sen tähden monet kääntyvät takaisin. On suurta päästä sisälle ahtaasta portista, mutta vielä suurempaa on pysyä kaidalla tiellä. Sielun vihollinen asettaa usein arvaamattomia esteitä kulkijan eteen. Joskus ne ovat suuria, aivan ylipääsemättömiä, mutta Jumalan sana ja elävä uskon yhteys ovat parhain voimanlähde, jonka avulla saa voiton.

Tulisi rukoilla ennenkaikeaa, että Herrä pitäisi meitä niin pieninä, ettei tarvitsisi kääntyä takaisin ahtaalta portilta eikä kaidalta tieltä, joka vie elämään. Jeesus on ovi, Hän on tie, Hänessä yksin meillä on lunastus.

Liisa Arpila

Kiitämme

kaikkia kannatusyhdistyksemme jäseniä heidän tuestaan opiston työlle lähettämällä jäsenmaksunsa suorittaneille lehtemme t.v. ensimmäisen numeron. Pirtin Viesti voidaan tilata suorittamalla tilausmaksu 200 mk toveriliiton postisiirtotilille N:o 82253.

Opiston ystävät tahtonevat liittyä yhdistyksemme jäseniksi; ehkä heille ei ole vielä kukaan tätä ehdottanut. Voitko Sinä tehdä sen? Liittyminen käy parhaiten suorittamalla vuotuinen jäsenmaksu opiston postisiirtotilille N:o 80220.

TOVERILIITTO LAISILTA

Olemme taas saaneet jättää taaksemme loppuunkuluneen vuoden ja olemme siirtyneet jo pitkälle uuteen vuoteen.

Vuosien vaihtuessa katselemme taaksepäin alkaen tehdä tilinpäätöstä kuluneesta ajasta. Varmaan silloin huomaamme, ettei olekaan tullut elettyä niinkuin olisi pitänyt, vaan paljon on laiminlyöntiä ja velttoutta monien tärkeiden asioiden ja tehtävien kohdalla. Monet hyvät aikomukset ovat jääneet toteuttamatta. Vain vajavaisuutta näyttävät meidän omat tekomme ja hankkeemme eivätkä kelpaa katseltaviksi. Mutta luokaamme katseemme ylös Jumalan puoleen. Mehän olemme saaneet kaikki tarpeemme. Hän on pitänyt huolta ajallisista ja Hänen sanansa armolähde on ollut aina avoinna meitä virvoittamaan ja lohduttamaan. Me olemme saaneet kokea Jumalan rakkautta, armoa ja uskollisuutta, sillä heikkouksiamme kärsien Hän on hoitanut ja kantanut meitä päivästä päivään.

Eikö sydämistämme tulisi kohota kiitoksen kaikista kuluneen vuoden vaiheista, kaikki on ollut Hänen armollista lahjaansa. Rukouksen ja kiitoksen aiheita meillä olisi lukemattomia. Saamme rukoilla anteeksiantamusta laiminlyönneistämme ja synneistämme. Jumala on antanut siihenkin tilaisuuden. Hän ei tahdo, että me kannamme huonoa omaatuntoa ja syntitaakkoja, vaan Hän tahtoo vapauttaa meidät. Jeesus onkin ainut pelastuksen toivomme.

Ei kuitenkaan riitä, että vain kerran vuodessa asioimme Taivaallisen Isämme kanssa. Sen pitäisi tapahtua joka päivä, koska Jumala on luvannut antaa uuden armon jokaista päivää varten. Meidän ihmisten parhaimmatkin teot ja mielestämme ehkä hyvinkin eletty elämä on Jumalan edessä saastaista, vailia kirkkautta ja puhtautta, siksi tarvitsemme joka päivä uutta puhdistusta luona armolähtehen. Raamatun sanaan luottaen me saamme lahjaksi vanhurskauden Hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa.

Olemme taaskin tehneet hyviä päätöksiä ja toivomme itseltämme enemmän nyt kuluvana vuonna. Yritämme kilvoitella Jumalan tahdon tiellä. Sen tiedämme, että omin voimin emme selviydy. Tarvitsemme rukousta siihenkin, että Jumala antaisi meille uuden uskollisen sydämen, jolla paremmin ja herkemmin voisimme kuunnella Jumalan tahtoa ja

olla edes Hänen huonoja palvelijoitaan päivä kerrallaan.

Tämäkin vuosi on annettu sitä varten, että me Hänen tahtonsa tiellä kilvoittelisimme, mikä ei aina ole helppoa. Jeesuksen johtoon luottaen on kuitenkin hyvä ja turvallista tehdä matkaa, Hänen, joka lunasti minut kadotetun ja tuomitun ihmisen pyhällä kalliilla verellään, viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan, että minä Hänen omansa olisin. Jeesus on kuolemallaan ja verellään sovittanut minun syntini samoin sinunkin, opistoverini ja toveriliittolainen. Sinä, joka et sitä vielä huomaa, pysy lähellä Häntä ja Hänen sanansa alla, niin Jeesuksen sovitustyö on sinullekin kirkastuva. Hän koettelee usein kestävyytämme, mutta ei kuitenkaan hylkää.

Ottakaamme vastaan Jeesuksen anteeksiannon lahja ja pyytäkäämme kulkea Hänen seurassaan, niin matkan tekomme on onnellista tänä uutena vuotena.

”Siks’ kulkea tahdon Sun kanssasi vaan, ne vuoteni, jotka Sä annat. Ja sitten kun henkeni jättävi maan, Sä haavojes armossa kannat mun seurassas’ taivahan riemuun.”

Irma Lainpelto

*

”Ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. — Käykäämme sentähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan.” Hebr. 4: 15, 16.

Nämä lohdutuksen ja kehoituksen sanat ovat varmaan meillekin toveriliittolaisille usein saaneet tuoda uutta voimaa ja virvoitusta. Kun synti painaa sekä kaikenlaiset ahdistukset kohtaavat, saamme tietää, että meillä on sellainen ylimmäinen pappi, joka ymmärtää meitä. Oi, jospa Jumalan rakkauden, armon ja viisauden suuruus saisi kirkastua sydämillemme. Kuinka suuresti Jumala rakastikaan meitä, lähettäessään Poikansa kiusattavaksi ja kärsimään meidän edestämme, että meillä Hänessä olisi rauha.

Rakkaan Vapahtajamme sydän on aina avoinna vastaanottamaan meidät juuri sellaisina kuin olemme. Hän on valmis auttamaan meitä kaikessa, sillä Hän tuntee parhaiten heikkoutemme ja vaikeutemme. Hänelle saamme kertoa kaiken, mikä meitä painaa. "Käykäämme sentähden uskalluksella armonistui-
men eteen." Jeesus odottaa, että Hän saisi meidät puhdistaa. Menkäämme siis, "että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan."

Siksi hyvät toveriliittolaiset: "Jeesus ei jätä, kun meillä on hätä." Ei sittenkään, vaikka jo synti olisi meidät pois Hänestä vieroitannut, vaan saamme jälleen tuhlajaalapsenakin palata takaisin Hänen luokseen ja Hän ottaa meidät yhtä hellästi vastaan. Älkäämme jättäkö paluuta huomiseen, sillä aika on todella lyhyt, kenties se jo huomenna onkin myöhäistä. Pyytääkäämme Häneltä voimia tehdä sitä, mitä vielä tehtävissä on, että mahdollisimman moni saisi löytää rauhan sielulleen Vapahtajamme armonistuimen luona. Muistakaamme, että meistä on maksettu kallis hinta, että "Meillä on lunastus Hänen verensä kautta."

Sakari Pennanen

*

Hyvät toveriliittolaiset! Tervehdin teitä jokaista ja erikoisesti opistoverei-
tani tämän Viestimme välityksellä.

Me, jotka elämme täällä opistokodin "ilmapiirissä", olemme usein muistaneet teitä entisiä opistolaisia. Me tiedämme, että monella teistä on paljon vaikeuksia ja kiusauksia kestettävänäni siellä yksinäisillä vartiopaikoilla eläessänne. Aina raamattupiirissä ynnä muissa sellaisissa tilaisuuksissa rukoukseen hiljentyessämme suljemme Jumalan suojelukseen ja varjelukseen opistoperheen kokonaisuudessaan. Ei kukaan jää sen ulkopuolelle. Tämä tietoisuus tuonee jollekin lohdutusta, siksiäpä mainitsenkin sen tässä kirjoitukseni alussa. Jos siis tunnette itsenne joskus yksinäisiksi ja hyljätyiksi, silloin saatte ajatella, että opistokoti ei unohda jäseniään. Sen havainnon minä olen saanut tehdä näinä muutamina vuosina, jotka olen saanut viettää tässä opiston "ilmapiirissä". Ja vielä enemmän on se, että Jeesus Jumalan oikealla puolella "myös rukoilee meidän edestämme". Rm. 8: 34.

Maailma tarjoaa ilojansa meille jokaiselle nuorelle. Se vetää suurella voimalla puoleensa jokaista ihmistä ja varsinkin

nuorta. Maailma tarjoaa paljon, mutta antaa vähän, ei mitään sellaista, joka voisi tyydyttää etsivän sielun. Emme saa omantunnon rauhaa, jos haemme sitä ympäristöstämme. Vain Jumala voi antaa kaiken, kaiken mitä ihminen kaipaa. Jumalan sanasta saamme voimaa ja virvoitusta arkiseen elämäkamppailuun. Jokaisella meillä on tilaisuus tähän. Saamme ottaa raamattumme esille ja hakea sieltä vastausta niihin moniin kysymyksiin, jotka ehkä mieliämme painavat. Hiljaiset hetket sanan ääressä koituvat todelliseksi siunaukseksi koko elämällemme. Varsinkin nuorena on monia ongelmia, joihin tahtois selvyyt-
tä. Niitten kanssa on parasta käydä Jumalan eteen ja pyytää, että Hän puhuisi ja me voisimme kuunnella ja totella. — Kuinkahan paljon on sellaisia nuoria, jotka kamppailevat itseksensä näitten elämän ongelmien kanssa? Kuinkahan paljon sellaisia, jotka eivät luota siihen, että Jumala tahtoo ja voi auttaa. Paljon meitä varmasti on, toveriliittolais-
tenkin joukossa.

Moni nuori odottaa, että juuri opistonkäynyt olisi "valopilkkuna" ympäristöllensä. Mutta mitä me voimme antaa! Kaikki riippuu siitä, elämmekö itse valossa. Silloin voimme omaksua sanat: "Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden hengen." Jeesus-valossa vaeltaville kuuluu myöskin: "Sentähden älkäämme mukautuko tämän maailman mukaan, vaan tutkikaamme, mikä on Jumalan tahto". Jeesus kysyy meiltä tänäkin päivänä, mitä olemme toimineet Hänen valtakuntansa hyväksi. Kunpa uskaltaisimme käydä rohkeammin todistamaan Vapahtajastamme. Rukoilkaamme Jumalalta rohkeutta ja voimaa tähän kalliiseen tehtävään. Tee se, sinä rakas toveriliittolainen, omalla kohdallasi. Rukoile myös minulle tätä samaa armoa. Paljon on maailmassa vielä pakanoita ja Jumalasta tietämättömiä. Omassa maassammekin on suurin osa ihmisiä, jotka elävät onnettomina ilman Jumalaa. Sentähden tarvitsisi Jumala työmiehiä enemmän työvainioillensa. Hänen tahtonsahan on, että ihmiset pelastuisivat. Jeesus tulee pian ja silloin on työ lopetettava. Nyt on vielä otollinen aika ja pelastuksen päivä. Jeesus odottaa, että saisi auttaa meitä itseämme ja kauttamme toisia.

Jumalan siunausta toivon teille jokaiselle erikseen.

Opistotunnuksin ja terveisin
Impi Piitulainen

Toveriliiton puheenjohtaja kirjoittaa.

Elämme juuri talven tuimien tuulten ja kireiden pakkasten aikaa. Tätä ei kuitenkaan huomaa oikein ennenkuin menee ulos pirtin lämpimästä. Ulkona huomaa talven olemassaolon selvästi, kun pakkaneen ja viiman kehoittavat rientämään nopeammin ja yhä nopeammin, ettei ulkoilija vain vilustuisi tai peräti paleltuisi. Mutta kun muistaa tarpeeksi nopeasti rientää eteenpäin, ei tuis-kulla ja pakkasella ole mitään sanomista, vaan ulkoilija voi todella nauttia raittiista talvisesta ilmasta.

Eikö ihmisen elämä ole vähän sellaista, että tulee rientää joka aika, jos aikoo päästä vähänkin eteenpäin? Ei riitä se, että annamme ajan mennä ohitsemme melkein huomaamatta ja katsomme sen kulkua mistään piittaamatta. Ajan rientämisen me toteamme, kun katsomme taaksepäin. Lienet kai samaa mieltä kanssani, kun ajattelet menneen vuoden puolelta jotain hetkeä, vaikkapa joulua. Huomaat, että siitä on jo aikaa pari kuukautta, kun vietimme joulun suurta juhlaa, vaikka tuntuu aivan siltä, kuin olisi vain joku viikko. Näin se aika rientää nopeaan, vaikka tuntuu aivan päinvastaiselta, kun suunnittelee jotain eteenpäin. Tulee mieleen, että vielähan tässä on aikaa monta viikkoa tai peräti kuukautta, joten kyllä tässä kerkii siihen mennessä tehdä hyvin-kin sen, mikä olisi oltava valmiina juuri sinä tulevana hetkenä. Varsinkin jos tehtävä on sellainen, ettei se vaikuta sanottavammin hyvinvointiimme ja elämäntilanteemme, siirtyy sen tehtävän suorittaminen aina vain eteenpäin. Miksi asia on näin? Kai sentähden, että olemme useatkin luonnostamme vähän välinpitämättömiä ja sivuutamme mielestämme vähemmän tärkeät tehtävät tulevaisuuteen.

Sellaisina voimme pitää esimerkiksi oman Toveriliittomme toimintaan sisältyviä tehtäviä. Voihan olla, että meille ovat lisäksi vähän hämärinä koko tehtävät. Mitä varten on yleensä Toveriliittomme olemassa? Näin sanotaan sääntöjen 4 §:ssä: "Toveriliiton tarkoituksena on pitää yllä yhteyttä opiston entisten ja nykyisten opettajien ja oppilaiden välillä, yhdistää kaikkia työskentelemään opiston tukemiseksi ja varattomien oppilaiden avustamiseksi sekä innostaa opiston käyneitä toimimaan nuorison kasvatuksen edistämiseksi kotiseudullaan kristillisessä

hengessä." Tästä toiminnasta sanotaan vielä lisää 5 §:ssä: "Jäsenten tehtävä on kotiseudullaan järjestää hengellisiä juhlia, illanviettoja, raamattu- ja pyhäkoulukursseja, kerhotyötä sekä toimia ulkolähteyksen hyväksi." Eikö nämä ole tehtäviä, jotka meille kuuluisivat ja joista meidän tulisi pitää huoli. Niin — mutta kun ne ovat tehtäviä, joista ei meille itsellemme ole vähääkään hyötyä! Mutta onko se asia nyt aivan näinkään? Siitä voidaan olla hiukan toistakin mieltä. Olen eräiden toveriliittolaisten kanssa keskustellut tästä asiasta ja saanut kuulla sellaista, joka viittaa siihen, että jokainen tekijä hyötyy aivan omakohtaisesti. Joku on ollut sitä mieltä, että on hauskaa, kun saa tehdä, vaikka vähemmänkin työtä, joka koituu toisten nuorten hyväksi. Jos saisit esim. joitakin nuoria innostumaan, niin että he lähtisivät kansanopistoon ja kävisivät sen siinä mielessä, että oppisivat siellä uutta ja saisivat elämälleen pohjan, niin eikö se olisi ilo Sinullekin. Saisit tulevaisuudessa uutta sisältöä elämääsi juuri näiden opistonuorten kanssa yhdessä toimiessasi toisten nuorten hyväksi. Eikö olekin siunauksellinen asia, jos olet voinut jotakuta nuorta auttaa tekemään ratkaisunsa, ettei häneltä jäänyt tämä ihana opistotalvi viettämättä.

Haluathan siis tuoda oman kortesi kehoon, kun yritämme saada toimintaa Toveriliittoomme ja tämän toiminnan kautta myöskin uutta ja uutta nuorisoa opistoon. Pyydä tovereitasi samaan työhön mukaan ja anna kuulua toiminnastasi aina opistolle saakka. Vähitellen huomaatte yhä uusia tilaisuuksia ja toimintamahdollisuuksia ja silmänne avautuvat näkemään työmaata aina kaukaista lähetyskenttää myöten. Toveriliittolaisina emme saisi vetäytyä pois tehtävistä, jotka meille tarjoutuvat, kun pyydämme Jumalalta armoa osataksemme käyttää oikein meille annetun ajan tänäkin vuonna.

Taas on vuosi vaihtunut ja toveripäivät — suuri juhlamme on myös heti käsillä. Kun jo tässä vaiheessa rupeat suunnittelemaan matkaasi opistolle, juuri tuoksi ajaksi, kerkiät silloin valmistautua hyvin juhlaa varten. Eikähän siihen todellisuudessa olekaan enää kuin jokin nopeasti ohi kiitävä viikko ja silloin on jo lähdeittävä liikkeelle kohti opistoa. Toivottavasti tuot terveisiä sieltä kotikyläs-

Yhteistä rintamaa tarvitaan.

Tänä vuonna oli meidän, Nurmeksen opistolaisten, vuoro matkustaa Kylälahteen tavannukaisiin, naapuriopistomme kanssa pidettäviin hiihtokilpailuihin, mikä aina on merkinnyt myös yhdessäoloa Jumalan sanan totuuksien ääressä.

Kilpailupäiväksi oli sovittu perjantai 12. helmikuuta. Hiihtäjiemme tavallista lukuisampi joukko lähti kuitenkin hyvässä ajoin edellisenä päivänä ehtiäkseen kiertää kilpaladun jo silloin. Myöskin me muut saavuimme Pielisjärven opistolle mainitun päivän iltana kerätäksemme mekin tarpeeksi voimia kilpailupäivää varten. Näin ollen saimme kaikki tilaisuuden viettää naapuriopistolaisten kanssa lämpimän iltahetken, jolloin molemmat opistot esittivät ohjelmaansa, ja yhdessä veisasimme. Saimme kuulla myös tilaisuuteen saapunutta ystäväämme, rovasti Tammiota. Hän puhui meille tänä kilpailupäivän aattona hengellisestä kilpailusta ja mitä Raamattu sen eri puolista sanoo. Hän mainitsi aluksi, että siihenkin, kuten hiihtokilpailuihin, on lähdettävä määrättyillä edellytyksillä: meidän tulee tuntea kilparata, lähtöpaikka, maali ja kilpailun säännöt. "Eihän sitäkään, joka kilpailee, seppelöidä, ellei hän kilpaile sääntöjen mukaisesti." (2 Tim. 2: 5) — Kilparadan Jeesus ilmoitti sanoessaan: "Minä olen tie ja totuus ja elämä, ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani." (Joh. 14: 6) — Lähtöpaikan näemme esimerkiksi Mark. 16: 16:ssa, jossa sanotaan: "Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu." — Rovasti Tammio teroitti erikoisesti mieliin, että nuorten on päästävä täyteen selvytyteen siitä, mitä he ovat itsessään, mitä Kristuksessa ja teki kysymyksen: "Oletko vihkiytynyt jo Jeesukselle?" Hän mainitsi myös muita tär-

täsi, että saamme tietää kuulumiset sieltäkin päin.

Sinä toivossa, että saamme toveripäivillä yhdessä laulaa kiitosta Karitsalle, toivon parhainta onnea ja Isän siunausta kohdallesi tänäkin alkaneena vuotena.

Opistoterveisin

Kalevi Rätty.

keitä sääntöjä, jotka tulevat kysymykseen tällä hengellisen kilvoittelun tiellä. Jäi varmaan mieliimme, kun hän lopuksi sanoi, ettei hengellisessä kilpailussa saa olla sivustakatsojia, vaan jokaisen tulee ottaa siihen osaa "silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen", ja voittopalkintona kaikille perille taivaan kotiin päässeille on siellä vanhurskauden seppäle.

Myös toiset illan puhujat koskettivat tätä hengellisen kilpailun aina ajankoh- taista asiaa:

"Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi." (Ilm. 3: 11) Tämän sanan johdosta puhui opistomme johtaja, johtaja Salomaa, muistuttaen meitä siitä, että meille on jo annettu elämän kruunu omaksemme. Meidän on taisteltava, ei sen voittamiseksi, vaan säilyttämiseksi. Tähän kilvoitteluun pystymme vain Jeesuksen avulla.

Illan loppupuheessa isäntäopistomme johtaja, johtaja Ojajärvi, teki vielä kysymyksen: "Miksi meidän pitää puhua kilpailusta?" Hän vastasi tähän mainit- ten vertauksen itsepäisestä koirasta, joka tuli toistamiseen häiritsemään erästä jumalanpalvelusta, vaikka se häädettiin ulos. Se pääsi livahtamaan vähän ajan perästä uudestaan ovesta sisälle. Näin on synninkin laita. Siksi Jumalan kansan tulee aina työntää pois sen kimp- puun syöksyvää syntiä. Tämä livahtaa helposti ovesta, mutta meidän tulee Kristuksen avulla kilvoitellen koettaa painaa sitä ovea kiinni.

Yhteinen iltamme Jumalan sanan ääressä näytti puhuttelevan monia sydämiä. Iltavirren jälkeen nautittuamme vielä teetä me, suuri joukko opistolaisia, hakeuduimme yösijoillemme odottamaan varsinaisen kisapäivän koittoa ja varmaan myös pakkasen hellittämistä, sillä se oli kiristynyt yli kahteenkymmeneen asteeseen.

Seuraavan päivän aloitimme yhteisellä aamuhartaudella. Sen piti opistomme johtaja Joh. 18:n luvun johdosta, joka silloin oli oman opistomme aamulukujen vuorossa. Kuulimme vakavia sanoja siitä, miten Jeesuksen seurassa kulkenut nuorikin voi tuottaa yllätyksen jäädes- sään taipaleelle. Tämä yllätys kohtaa

häntä itseään ja hänen ystäviään, mutta ei kuitenkaan Jumalaa ja Vapahtajaa, joka tuntee ihmisen. — Edelleen hän jatkoi, että juuri meilläkin on tässä asiassa yllätyksen mahdollisuus. Me tunnemme hyvin ne paikat, missä Jeesus liikkuu ja olemme itse siellä mukana. Kuitenkin meistä voi tulla vain syrjästäkatsojia, kuten Juudaksesta, joka katsoi, miten Jeesuksen ja hänen opetuslastensa kävi. Meikin voimme jäädä lopullisesti ulkopuolelle, kuten hän, eikä meidän kohdallamme ole mitään korjattavissa enää silloin, kun kilpailumme on päättynyt.

Välittömästi aamuhartauden jälkeen johtaja Salomaa piti yhteisen uskontotunnin, jonka aiheena oli kasteen sakramentti.

Muistatko, te entiset opistolaiset, mitä teille opistoaikananne uskontotunnilla puhuttiin esimerkiksi juuri kasteesta? Varmaan on niin, kuten tällä tunnilla-kin kuulimme, että kovin helposti unohdamme, mitä kaste meille itse kullekin todellisuudessa merkitsee ja mihin se meitä velvoittaa. — Kasteessa olemme saaneet lahjan, jota ei ole syytä hävetä eikä sitä saa vaihtaa. Kasteen suoma armo on se, että meillä on oikeus joka päivä tilittäytyä Jumalan edessä. — Ei kukaan opistolainen voi mennä opistomerkki rinnassa sellaiseen paikkaan, mikä on ristiriidassa omantunnon kanssa. Meidät on kasteessa merkitty vielä paljon arvokkaammalla merkillä kuin opistomerkki, nimittäin Kristuksen vanhurskaudella. Tässä asussa emme voi mennä palvelemaan saatanaa. — Tässä tuli mainituksi vain muutamia tunnin pitäjän ajatuksia.

Kilpailupäivänä sitten aamiaisen jälkeen alkoi koko vieras- ja isäntäväen joukko vähitellen olla opiston pihamaalla seuraamassa hiihtäjien viimeisiä valmennuspuuhia. Rovasti Tammio oli saapunut myös katsomaan kilpailun kulkua ja innostamaan täten kilpailijoita. Kello puoli yksitoista rupesivat tytöt lähtemään ladulle arvotussa järjestyksessä parittain yhden minuutin väliajoin. Ilma oli jonkin verran lauhtunut edellisestä illasta, keli ei sentään tuntunut ehkä oikein hyvältä. Hiihtäjien ponnistaessa lähtöön molempien opistojen huutojoukkokourot kajauttivat toinen toistaan nasevampia iskulauseita omilleen. Maaliin tulo tietysti muodostui jännittävimmäksi hetkeksi. Kylänlahden opiston tytöt näyttivät olevan erikoisen reippaita kilpailijoita. Kävi toteen heidän omalle Irjalleensa huutama säe: "Irja pinkoo, pinkoo, voiton meille sinkoo!" Eivät meidän

tyttöemme kuitenkaan jääneet kuin hiukan heistä jälkeen.

Poikien kilpavuoro koitti heti, kun viimeiset tytöt oli saatettu teelle ja edelleen saunan löylyyn. Poikien maaliin saapuminen muodostui suorastaan riemulliseksi varsinkin meille kohtavaaralaisille. Huusimme kuin vähintään maailmanmestaruuskisoissa, kun poikiamme hiihti yhtä mittaa perille. Tällä kertaa he toivat voiton vieläpä kolminkertaisena.

Kello 14.30 kokoonnuimme kaikki vielä vierailupaikkamme juhlasaliin. Opistomme kuoron esitettyä laulua isäntäopistomme johtaja lausui mieliinpainuvia, velvoittavia sanoja jokaiselle kristillisen kansanopiston oppilaalle, miten kaikkien pitäisi olla urheiluväenkin parissa taistelevia nuoria. — Jumalan edessä meidän tulee nöyrytyä alas maahan, mutta kun ihmisten keskellä on kysymys Jumalan tahdosta, pitää meidän ojentaa selkämme suoraksi. — Puhuja toivoi, että päivän hiihtokilpailu oli jättänyt molemminpuolisesti rehdin muiston ja iloitsi siitä, ettei mitään vahinkoja ollut ladulla tapahtunut. Näkyväksi muistoksi hän jakoi jokaiselle hiihtäjälle kirjan. Edelleen hän puheessaan tähdensi naapurisuhteiden vaalimista opistojemme välillä ja että siinä on jatkuvasti tehtävää. Maailman ihmiset helposti takertuvat arvosteluissaan kristittyjen erimielisyyksiin, mikä aina repii. Puhuja toivoi, ettei opistoistamme käsin tehdä tätä repimistä. — Kummassakin opistossa vaalitaan omaa kodin henkeä. Olemme kuitenkin samalla puolella vihollista, Perkelettä, vastaan. Niinkuin sodan aikana rintamalla, vaikka kukin lohko piti huolta omasta osastaan, oli se kuitenkin yhteydessä naapurilohkoihinsa, samoin meidänkin, kristittyjen, rintaman tulee olla tiivis. Aseet on hiottava nyt entistä terävämmiksi. — Puhuja toivoi myös, että meidän, naapurusten, yhdessäolo olisi ollut kaikin puolin rakentavaa ja mainitsi, että tämä riippuu paljon läsnäoleista itsestään, sillä voi olla olemassa omahyväistä n.s. lahkomieltä. Me naapuriopistojenkin väki saamme huoletta uskoa toinen toisemme Jumalan armohoitoon ja meidän tulee yhdessä katsoa ylös häneen, suureen Jumalaan, jonka edessä meidän on anottava paljon anteeksi ja pyytää, että hän rakentaisi yhteyttä, jota tarvitaan kaikkien uskovien kesken.

Pielisjärven kristillisen opiston kuoron laulettua lausui opistomme johtaja kiitossaan isäntäopistolle. Erikoisesti tästä puheesta jäi mielimme ajatus yhteisen rintaman rakentamisesta ja säilyttämi-

Hiihtokilpailun tulokset.



Naiset:

1. Irja Mikkonen, PKK,	24,41
2. Anja Puhakka, PKK,	24,50
3. Mirja Siponen, NEK,	24,57
4. Maila Tervo, NEK,	25,22
5. Tuulikki Hulkko, NEK,	25,55
6. Liisa Tiilikainen, PKK,	26,01
7. Annikki Ikonen, PKK,	26,02
8. Laina Rossinen, NEK,	26,12
9. Eeva Heikkinen, NEK,	26,16
10. Sirkka Haikonen, NEK,	26,28
11. Kirsti Kinnunen, NEK,	26,36
12. Eeva Koistinen, PKK,	26,50
13. Valma Oinonen, PKK,	26,53

14. Eevi Leinonen, NEK,	27,05
15. Sisko Kilpeläinen, NEK,	27,19
16. Aili Varis, PKK,	27,37
17. Pirkko Penttinen, PKK,	28,12
18. Senja Tahvanainen, PKK, ..	29,23

Joukkuetulos:

1. PKK (5 keskiaika)	25,40,8
2. NEK „	25,44

Miehet:

1. Eino Saarelainen, NEK,	41,24
2. Veijo Liukkonen, NEK,	41,54
3. Aarni Miettinen, NEK,	43,42
4. Arvo Liimatta, PKK,	43,53
5. Matti Laukkanen, PKK,	44,05
6. Veijo Kettunen, NEK,	44,22
7. Väinö Kuivalainen, PKK,	44,39
8. Erkki Laatikainen, PKK,	44,53
9. Veikko Kukkonen, NEK,	45,07
10. Unto Kuittinen, NEK,	45,58
11. Arvo Ikonen, PKK,	46,36
12. Eino Lehikoinen, NEK,	47,32
13. Matti Mononen, PKK,	53,00

Joukkuetulos: (3 keskiaika)

1. NEK	42,20
2. PKK	44,12,3

Yhteistulos:

1. NEK	1,08,04,
2. PKK	1,09,53,1

sestä, miten tarpeellista se on. Eri kristillisten opistojenkin oppilaiden tulisi olla ikäänkuin yhteisessä rintamassa, jota yhteistä rintamaa tarvitaan ennen muuta arkielämässä. Meidän on rohkaistava ja nostettava toinen toistamme ja autettava yhdessä niitä, jotka meidän apuamme kristittyinä odottavat ja tarvitsevat. — Palauttaen vielä mieliimme hiihtokilpailujemme kulkua, hän sanoi, että meillä tulisi kaikissa tehtävissämme olla sama mieli kuin näillä hiihtäjillämme, jotka kilpaillessa yrittivät parhaansa. Kukaan heistä ei jäänyt taipaleelle. Kunpa tämä voitaisiin todeta myös elämän kilparadalla kaikkien kohdalla!

Tilaisuuden päätteeksi veisasimme kiitosvirren: ”Ylistän Sun nimeäs, oi Herra Jumalani...” Meillä oli paljon kiitoksen aihetta taivaalliselle Isällemme.

Kotiin palasimme mieleemme täynnä kokemuksia vierailustamme naapurioivistollamme. Varmasti muistot olivat rakentavia ja lämmittäviä. Oli saatu pitää yhteyttä rehdin kilpailun ja ystävällisen seurustelun muodossa sekä ennen muuta Jumalan Sanan totuuksien ääressä, mikä pani taas uudella tavalla ajattelemaan tosi kristityn elämää ja velvoituksia.

Olimme olleet yhteydessä toisiin kristillisen kansanopiston nuoriin. Siksi varmaan erikoisesti jäi mieleen kuin ylinnä kaikumaan tuo tärkeä yhteyden ajatus, joka varsinkin kilpailupäivämme päättäjäistilaisuudessa tuli monesti esille: Yhteistä rintamaa tarvitaan Jumalan lasten kesken, vaikka hengellinen koti oli-

— Toveriliiton vuosikokous pidetään toveripäivien yhteydessä opistolla Marianpäivänä, maalisk. 25 päivänä klo 8.15. Käsitellään sääntöjen määräämät asiat sekä keskustellaan liiton toiminnasta.

sikin ulkonaisesti eri. Me kristityt tiedämme Jeesuksen tahdon. Hänhän rukoili Isäänsä kaikkien uskovien edestä sanoen: ”...että he olisivat yhtä niinkuin Sinä, Isä, olet minussa ja minä Sinussa, että hekin meissä olisivat, että maailma uskoisi, että Sinä olet minut lähettänyt...”

Katri Kannisto.